

Από «Τα λουλούδια της Χιροσίμα»

«Άλλες είκοσι χιλιάδες άνθρωποι, ξεκουράζονται στο βάθος αυτού του ποταμού. Όπως η μαμά, όρμησαν κι αυτοί τυλιγμένοι από τις φλόγες μέσα στα νερά. Οι άνθρωποι έρχονται σήμερα κι αφήνουν λουλούδια στην επιφάνεια του ποταμού. Είναι ο μόνος τάφος που μπορούν να στολίσουν με λουλούδια.

[...] Είμασταν σχεδόν γυμνές, τα ρούχα μας τάχε αρπάξει ο άνεμος της έκρηξης. Μπάλλες φωτιάς αυλάκωναν τον αέρα, τίναζαν φλόγινους πίδακες, που έκαναν ν'ανάβουν όλα όσα άγγιζαν. Τα δέντρα, τα σπίτια και τους ανθρώπους που έτρεχαν προς όλες τις κατευθύνσεις. Οι δρόμοι είχαν θερμανθεί, η ασφαλτος έβραζε, πολλοί σκύλοι ψήθηκαν ζωντανοί, γιατί δεν μπόρεσαν να ξεκολλήσουν από κάτω τα πόδια τους. Θυμάμαι τα τρομακτικά ουρλιαχτά των φτωχών αυτών ζώων. Κι η μαμά πρέπει να φώναζε κι αυτή πριν πηδήσει, αναμμένη στο ποτάμι...»

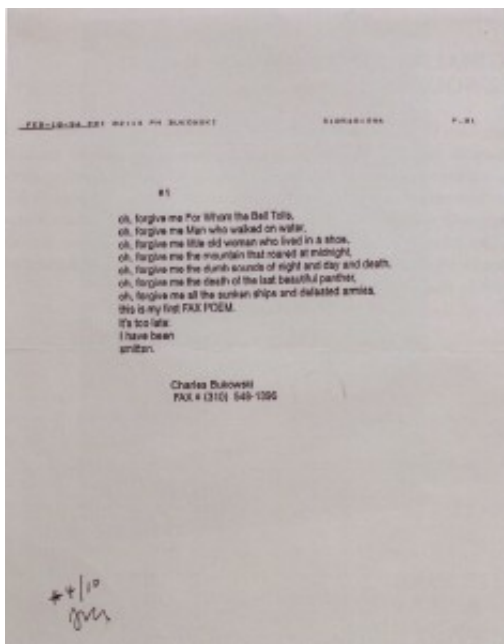
(Από το μυθιστόρημα της Εντίτα Μόρρις “Τα λουλούδια της Χιροσίμα”, Μετ. Ν. Βρεττάκος, Εκδ. Θεμέλιο, 1984)

Φωτο: Η ερειπωμένη πόλη της Χιροσίμα το 1948, τρία χρόνια μετά την ρίψη της ατομικής βόμβας (AFP/Getty Images)

Το τελευταίο (αδημοσίευτο) ποίημα του Τσαρλς Μπουκόφσκι

Αυτές τις μέρες κλείνουν 18 χρόνια από το θάνατο του **Τσαρλς Μπουκόφσκι**. Το τελευταίο του ποίημα το έγραψε στις 18 Φεβρουαρίου του 1994. Ήταν το πρώτο ποίημα για το οποίο χρησιμοποίησε την τεχνολογία FAX για να το στείλει στον εκδότη του. Στάθηκε όμως και το τελευταίο, καθώς λίγες ημέρες αργότερα, στις 9 Μαρτίου, πέθανε σε ηλικία 74 χρονών από λευχαιμία. Αυτό το ποίημα ούτε δημοσιεύθηκε, ούτε συμπεριλήφθηκε σε κάποια συλλογή:

oh, forgive me For Whom the Bell Tolls,
oh, forgive me Man who walked on water,
oh, forgive me little old woman who lived in a shoe,
oh, forgive me the mountain that roared at midnight,
oh, forgive me the dumb sounds of night and day and death,
oh, forgive me the death of the last beautiful panther,
oh, forgive me all the sunken ships and defeated armies,
this is my first FAX POEM.
It's too late:
I have been

smitten.

ω, ας με συγχωρέσει Αυτός για τον Οποίον Χτυπά η Καμπάνα,
ω, ας με συγχωρέσει ο Άνθρωπος που περπάτησε στο νερό,
ω, ας με συγχωρέσει η γριούλα που ζησε μέσα σε ένα παπούτσι,
ω, ας με συγχωρέσει το βουνό που βρυχήθηκε τα μεσάνυχτα,
ω, ας με συγχωρέσουν οι άλαλοι ήχοι της νύχτας, της μέρας και του θανάτου,
ω, ας με συγχωρέσει ο θάνατος του τελευταίου ωραίου πάνθηρα,
ω, ας με συγχωρέσουν όλα τα βυθισμένα πλοία κι οι νικημένοι στρατοί,
αυτό είναι το πρώτο μου ΠΟΙΗΜΑ FAX.

Είναι πολύ αργά:

Έχω
χτυπηθεί.

Πηγές:

- [Booktryst](#)
- [Openculture](#)

Και μια χρήσιμη παραπομπή για τη «γριούλα που ζησε μέσα σε ένα παπούτσι» (αναφορά στη μητέρα του;):
http://en.wikipedia.org/wiki/There_was_an_Old_Woman_Who_Lived_in_a_Shoe

ΔΤ